

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Гзз1 24/2019
16.10.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, др Илије Зиндовића и Божидара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., Општина ..., чији је пуномоћник Љубомир Драгичевић, адвокат из ..., против тужених Општине УБ, коју заступа Јавно правобранилаштво општине УБ и Дирекције за изградњу Колубарског округа погођеног земљотресом, са седиштем у Ваљеву, ради накнаде штете, одлучујући о захтеву за заштиту законитости тужиоца изјављеном против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 7430/16 од 07.02.2019. године, у седници одржаној 16.10.2019. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости тужиоца изјављен против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 7430/16 од 07.02.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Убу П 414/15 од 06.07.2016. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца, па је обавезана тужена Дирекција за изградњу и развој Колубарског округа погођеног земљотресом да тужиоцу исплати износ од 14.571,38 динара са законском затезном каматом на овај износ почев од 17.02.2016. године па до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован вишак тужбеног захтева против тужене Дирекције за изградњу и развој Колубарског округа погођеног земљотресом од досуђеног до траженог износа од 414.637,00 динара и тужбени захтев тужиоца у целини против тужене Општине УБ којим је тражио да се тужена обавезе да тужиоцу солидарно са туженом Дирекцијом за изградњу и развој Колубарског округа погођеног земљотресом плати износ од 414.637,00 динара са законском затезном каматом на овај износ почев од 07.02.2016. године па до исплате. Ставом трећим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 7430/16 од 07.02.2019. године одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Убу П 414/15 од 06.07.2016. године у ставовима другом и трећем изреке.

Тужилац је преко пуномоћника поднео иницијативу Републичком јавном тужиоцу за подношење захтева за заштиту законитости против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 7430/16 од 07.02.2019. године. Републички јавни тужилац је обавештењем Гт I – 97/19 од 23.05.2019. године обавестио пуномоћника тужиоца да није нашао основ за подизање захтева за заштиту законитости, а назначено обавештење пуномоћник тужиоца је примио дана 27.05.2019. године.

Након тога, тужилац је Апелационом суду у Београду доставио захтев за преиспитивање правноснажне пресуде тога суда. Како захтев тужиоца по својој садржини представља захтев за заштиту законитости у смислу одредбе Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 125/04 и 111/09) који се примењује у смислу члана 506. став 1. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" број 72/11) захтев тужиоца за заштиту законитости је достављен првостепеном суду на даљу надлежност и поступање у складу са чланом 421. став 2. у вези члана 400. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 125/04 и 111/09) који се примењује у смислу члана 506. став 1. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11).

По прибављању извештаја од Републичког јавног тужилаштва када је обавештење тог тужилаштва Гт I – 97/19 од 23.05.2019. године уручено пуномоћнику тужиоца, Основни суд у Убу је доставио списе предмета са захтевом тужиоца ради одлучивања о захтеву за заштиту законитости у смислу одредбе члана 418. ЗПП.

Из садржине захтева за заштиту законитости произилази да тужилац захтев заснива на погрешној примени материјалног права у поступку одлучивања о његовом захтеву и због непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Одлучујући о дозвољености захтева за заштиту законитости, применом члана 421, а у вези члана 401. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 125/04...), Врховни касациони суд је нашао да захтев није дозвољен.

Одредбом члана 417. ЗПП прописано је да јавни тужилац може подићи захтев за заштиту законитости само због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 5. Закона, ако је противно одредбама закона суд засновао своју одлуку на недозвољеним располагањима странака (члан 3. став 3. ЗПП). Странке могу изјавити захтев за заштиту законитости само из разлога који је предвиђен и за јавног тужиоца, јер не могу имати више права у коришћењу тог правног лека од јавног тужиоца.

На основу члана 3. став 3. ЗПП, суд неће уважити располагања странака која су у супротности са принудним прописима, јавним поретком и правилима морала.

Суд није везан правном квалификацијом разлога које су странке навеле у свом захтеву, па Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за изјављивање захтева за заштиту законитости јер у захтеву није указано на недозвољена располагања странака у смислу члана 3. став 3. ЗПП већ из образложења произилази да се оспорава утврђено чињенично стање и правилна примена материјалног права.

Како се у захтеву указује на разлоге који не представљају и разлоге за изјављивање овог ванредног правног лека, а обавештење надлежног јавног тужиоца тужиоцу у смислу члана 418. ЗПП, да се саме могу користити овим правним леком, не може бити основ за изјављивање захтева за заштиту законитости из разлога који нису предвиђени чланом 417. ЗПП, то је захтев за заштиту законитости изјављен у овој правној ствари недозвољен.

На основу члана 404. у вези члана 421. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа
судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић